

דברי הכפר

אהוד מנור

עכשיו כולם ביחד

מישהו מתחיל לשיר בשקט
ואחר עונה לו כמו בת קול,
תמיד אחד מתחיל, אחר ממשיך,
ואש נידלקת
מחרוזת של שירי אתמול.

אחד מתחיל, אחר ממשיך
פתאום נמוג הפחד,
כך דבר לא השתנה.
אחד מתחיל אחר ממשיך
עכשיו כולם ביחד -
איך עוד כמו מילים ומנגינה.
אחד מתחיל אחר ממשיך
עכשיו כולם ביחד -
איך עוד כמו מילים ומנגינה.

מישהו מתחיל לפרוט ברגש,
תו באות שוזר לו כמו תפילה.
תמיד אחד מתחיל, אחר ממשיך, ואז בין רגע
שוב זוכרים כל תו וכל מילה.....

ושמחת בשמחתך ויהיו לך שמחה!

גיליון מס. 2308 * י'א בסיוון תשע"ב * 1 ביוני 2012

כפר הנשיא * עלון פנימי

sachlav@kfar-hanassi.org.il

מזל-טוב!

תמר המאירי	6.6
אילה שור	
מקס הירס	
נרית קרטיס	
סיון כהן	
טל סמברג (נכד)	
אורי-עופר שפרונג	
עמק יצחקי	
רון כרמי (מש' גינת-ריינס)	
קלייר אפשטיין (נכדה)	8.6
סיון בידק (נכדה מש' אב)	

ימי הולדת

שרי רביב	3.6
עופרי מילר (נכד פרלסון)	
גרשון שרק	4.6
יעלי זיו	
יערה איסטון (נכדה)	
ליאור נוימן (נכדה – נאי)	
טלי קולינס (נכדה)	
פנינה ליפשיץ	5.6
אורי גולן	
קטיה שיינגזיכט	

ימי נשואין

בלהה ואשר אילון	4.6
גבי ורענן טנא	8.6
אורנה ודוד ממרן	9.6
מרים ודוד אלמן	

מה נשמע

- חג השבועות חלף הלך לו. אפשר לאמר שבמקום חג הביכורים תופס אצלנו מקום "חג הביקורים". התאספנו באיזור משק הילדים, ושם ראינו המונים! והכוונה היא, בעיקר, לבני המשק לדורותיהם, עם בני זוגם וילדיהם. משפחות משפחות, שלושה ואף ארבעה דורות יושבים ביחד, וכולם שותפים לחגיגה הנהדרת תוצרת כפר-הנשיא, אין כמו התמונה הזאת.
- כמו בכל שנה, מסמר התכנית הוא ריקוד התינוקות, יבול השנה. המצגת **שנורית אורן** הכינה, הציגה בפנינו את כל התינוקות שנולדו השנה לכפר הנשיא, ילדים, נכדים ונינים, ללא הבדל קיבוץ, ארץ או חו"ל. כולם היו בנינו. בתוך הרשימה המפוארת של קרוב לארבעים זאטוטים, ספרתי 7 תינוקות שנולדו בכפר הנשיא, ושיהוו את עתיד מערכת החינוך שלנו, כן ירבו.
- בהמשך למופע של התינוקות על הבמה, ראינו את ילדי (ילדות) התלתון הצעיר בריקוד, על פי הכוריאוגרפיה וההדרכה של **יפעת וייסבקר**. שמענו את ברכתו של ברוך, ואחר כך עם הביכורים, ראינו את ריקוד הלול, (תודה **לאסנת ארצי** ולחבורת התרנגולים שהתגייסו למשימה). הילדים והזאטוטים שלא זכו להיות בין המופיעים הרשמיים, הסתערו אחר כך על הבמה, והמשיכו ל"הופיע" עוד שעה ארוכה. הביכורים היו צנועים ביותר (איפה הימים שבהם היה הקומביין שופך ערימה של גרגרי חיטה זהובים על האדמה, וכולם יכלו לשחק בערימה הזאת), אבל האפרוחים שהובאו מהלול, טופלו ב"עדינות" על ידי הילדים הנלהבים. ממקור מוסמך נודע לנו שהאפרוחים חזרו לחדרי התאוששות בלול.
- על הדשא מסביב היו דוכנים של יצירה, עששיות וזרים כמיטב הרוח האמנותית וממיטב החמרים שהונחו עליהם, נוצרו שם. והדוכן הלא פחות חשוב היה של העוגות הרבות והטעימות מעשה ידיהם של חברים ותושבים. ולא להא להיה עוד רעבים, נפתח דוכן הפיצות הלילי, פיצות בשירות עצמי, עם ציפוי גבינה, כראוי לחג השבועות.
- לא רק בחומר עסקנו, היו לנו גם הרצאה על מגילת רות עם **דודו פלמה**, וסדנא לטיפול עצמי באמצעות סוג'וק שהעביר **יוחאי וולפין**.

- מכיוון שאינני יודעת מיהם כל הרבים העושים במלאכה, ושמגיעה לכולם תודה ענקית, לא אסתכן באזכור חלקי ואסתפק בהרבה תודות לכל האנשים הטובים, שטרחו ועשו כדי שנוכל ליהנות מהחגיגה הנפלאה הזאת.
- החדשות הגדולות של השבוע הן כמובן פתיחת בריכת השחייה, היפהפייה שלנו. סיפר זה מתקשר גם לחג השבועות, כי ביום החג עצמו התקיימו בבוקר פעילויות מים בבריכה בניצוחם של **רן וטליה אבן דנן**, השחיינים המצטיינים הגרים בשכונה שלי. הם ארגנו תחרויות בין משפחות שחייניות ששחו וצללו, וביצעו כל מיני משימות שהוטלו עליהן, כל זאת בנוכחות קהל גדול ומעודד.
- ואם כבר מדברים על בריכת השחייה, בעת כתיבת השורות האלה עדיין לא ידוע מה יהיה גורל הנזילה, שהתגלתה בבריכה שלנו שהשקענו בה כל כך הרבה כסף. אני מקווה שיש אחריות על המוצר הזה.
- ועוד על בריכת השחייה: החדשות הטובות הן שיריעת המתכת שהייתה זרוקה מאז השיפוץ הגדול שלפני שנה ליד כביש המערכת – סולקה מהמקום (ותודה על כך **לגדי עמית**). החדשות הפחות טובות הן, שפסולת חמרי הבניין בתוך ומחוץ לבריכה עדיין מכערת את המקום. אני אמשיך לנדנד בעניין זה, מבטיחה, ועדיין מאמינה בטוב.
- ביום ששי האחרון התכנסנו, חברים רבים, ב"מפגש" לחגוג **למקס מדר** יום הולדת 80. הרבה סיפורים מעניינים ומשעשעים סופרו של חייו ועשייתו הברוכה של מקס. היה זה לנו בוקר שיש בו הרבה השראה וטעם של עוד, וטעם של "עד מאה כעשרים".
- הסיפור הראשון על מקס היה סיפורו של **טומי עמית** סיפור שקשור להיות שניהם מילדי ה"קינדר טרנספורט". אולם לא היה זה טומי שקרא את הסיפור, כי באותה העת טומי עסק במכירת רהיטים, שהוא הציל מכליה ושיפץ במו ידיו, תרומה נפלאה לאיכות הסביבה ולאיכות החברה.
- מחזור ג' של המכינה הקדם צבאית אצלנו מתקרב לסימומו. רגע לפני שהם עוזבים אותנו ראייתני את אחת מחניכות המכינה. אני נהנית לראיין אותה, ואני מקווה שאתם תיהנו לקרוא:

ראיון עם עדי כהן מהמכינה

עדי, נערה חנינית, שמשכה את תשומת לבי מהתחלה. כשהתחלנו לדבר התברר לי שהיא ירושלמית וגרה בשכונת רמות. שכונה, שעדי מתארת אותה

כמתחרדת מאד, ומשפחתה מתכוונת לעזוב אותה. לקח לנו הרבה זמן להגיע לחצי שעה פנוייה (בעיקר לעדי...). כדי לשבת ולקיים את הראיון. יש לי איזה חשש שבגלל הראיון היא פספסה את ארוחת הערב שלה, אבל בנימוס רב דחתה את הצעתי להכין לה ארוחת ערב אצלי. ועכשיו אל הראיון עצמו:

-איך השלמת את הראיון אמכינה?

בסוף י"ב, אחרי המסע לפולין, שעורר אצלי שאלות על עצמי ועל מה קורה במדינה שלנו, המורה שלי אמרה לנו משהו בכתה על מכינות, וגם באה אלי אישית, ואמרה שזה די מתאים לי. זה היה בסביבות מרץ אפריל כשהמכינות כבר נסגרו. אני אמנם חשבתי על שנת שירות, אבל התחלתי לבדוק 6-7 מכינות. מחצבה שבנגב ועד הצפון. בסוף הגעתי לכאן, כשהגעתי לא היה כאן מקום, הכל היה כבר סגור, אבל בסופו של דבר התפנה מקום, ובחרתי לבוא הנה.

-איך זכר את היותך מחולף לבית?

אני לא מן המפונקים. אני בקשתי להיות רחוקה מהבית. בהתחלה היה קשה כי לא הייתה פרטיות. בטיול הפתיחה הייתי עם אנשים שאני לא מכירה. גם היום יש אנשים מסביבי שצריך להתאים את עצמך אליהם. היה לי משבר, שרציתי לחזור הביתה.

-מה עזר לך להתגבר?

קודם כל אני בכוחות עצמי, וגם הצוות, שלא נתן לי ברירה, אבל בעיקר האנשים מסביבי, הם שידרו לי שחשוב להם שאני אשאר כאן. התמיכה האחד של השני מחזיקה אותנו.

-מהם הצעדים שהיו הכי משמעותיים עבורך באמכינה?

בראש ובראשונה, סדרת ירושלים, שהייתה מאד אינטנסיבית, אמנם אני ירושלמית, ובכל זאת למדתי שם דברים שלא הכרתי, חיינו ביחד באופן מאד אינטנסיבי, ולמדתי להכיר את עצמי בעוצמה שלא ידעתי קודם.

ההתנדבויות, היו נהדרות, אני מתנדבת ב"ורד הגליל" בשיעורי רכיבה טיפולית לחניכים מבית "יחד", ואני גם נותנת שיעורי עזר לתלמידה בכתה א' בחצור. אני בוועדה של עבודה קהילתית. נושא ההתנדבות הוא לא כל כך רגיל בחברה החילונית, וזה טוב שנכנס כאן.

בנוסף לכך אנחנו מקבלים הרבה חופש ליזמות שמעניינות אותנו. יש לנו אפשרות לביטוי אישי. אומרים לך: "תבני את הבמה ותעלי עליה, ותעשי מה שאת רוצה". למשל עכשיו אני ועוד כמה חברות מכינות סמינר על הנושא חינוך. אנחנו חושבות שחינוך יפתור את כל בעיות העולם. נתנו לנו יומיים

בלו"ז של המכינה, שזה דבר גדול, בדרך כלל להשיג שעה אחת בלו"ז של המכינה זה קשה מאד, והנה נתנו לנו יומיים שלמים, בנינו סמינר, והכול היה בידינו. הכוח והאחריות שנותנים לנו, הם עצומים.

-האם תמאליצ'י לאחריק אל המכינה?

-מה תספרי לאחריק אל כספי הנשיא?

אנחנו מאוהבים במקום הזה. הקהילה כאן מדהימה, אני בת עיר, ולא רגילה לעבור ברחוב וכל אחד אומר לך שלום, ומה נשמע. קבוצת אנשים כל כך חמודה וכיפית, שואלים אותך מה נשמע. אני מרגישה שרוב האנשים מסביב מתעניינים במה שקורה לנו. הקהילתיות מאד חשובה, בעולם החיצוני זה נורא חסר.

הקיבוץ הזה מאד מיוחד, אני מרגישה גאוות יחידה לכפר הנשיא. אחרי כל פעילות שאנחנו עושים אנחנו מקבלים תודות. אנחנו כל כך נהנים מקבלות השבת, ולשיר אתכם, כל ההוויה הקיבוצית הספציפית של פה גרמה לי להתאהב במקום.

- תמאלי לבקר?

בטח שאבוא לבקר.

-איך הטיגו הפופיק אל הליכתך למכינה?

ההורים שלי היו די סקפטים בהתחלה, למה לדחות את הצבא וכו', היום הם חושבים שזאת תכנית מעולה, הם מנסים לשכנע את אחי בכתה י"ב לעשות אותו צעד.

-למה קסם כי יקרי לא?

זה יקר, אבל 900 שקל לחודש בשביל כל מה שאנחנו מקבלים פה, דברים שבחיים לא תקבלי במקום אחר, כולל מחיה והכל, זה לא כל כך הרבה. זה מחיר מאד סמלי תמורת מה שמקבלים פה.

-מה תעשי השנה הבאה?

בשנה הבאה אני עושה שנה ב' של לימודי יהדות בכפר אדומים. יש שם מכינה ומדרשה שבה חצי שנה שמקדישים ללימודים אישיים, מחקר אישי ולמידה ב"חברותות", זוהי התפתחות אישית בתוך הלימודים. אני רוצה להעמיק בנושאים של יהדות, ואיפה אני רואה את עצמי בתוך העם הזה, כדי שהגיוס שלי לצבא יהיה יותר משמעותי.

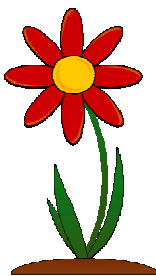
-מה את מציטה שנשפר לקראת האחלופים הבאים?

למשל... הקשר עם הקיבוץ יהיה אז יותר חזק. עוד הרצאות של חברים מהקיבוץ, למשל כשיוחאי בא להרצות לנו היה נפלא. ותמשיכו עם האימוץ אצל חברים ועם קבלות השבת. הן נפלאות!

-תודה. 18!

שבת שלום – קבלת שבת פרשת "נשא" יום ו' בשעה 18.00 במועדון

סבתא שלי: גפן, שחר, מורן, שקד, אמה, אלון, יונתן, גל ובר.

נזכור

טו	בסיון תש"ס	18.6.00	מוסי המאירי
----	------------	---------	-------------

מקס בן 80

זיכרון משותף

מקס. הייתי יכול להכיר אותך לפני 73 שנים. אבל לא הכרתי אותך אז

איך זה קרה? או בעצם, איך זה לא קרה?

עירת קייט קטנה בחוף הצפוני של מחוז קנט בדרום אנגליה, די התרוקנה מנופשיה היהודים, בחדשים של לפני פרוץ המלחמה. זאת הייתה הסיבה, ששני בעלי מלונות יהודיים ניאותו למסור את בתי המלון –הריקים כמעט – לקליטת ילדים מהקינדר-טראנספורט. כך קרה שאתה –וגם אני – נקלענו שנינו לאותו מקום מופלא בקיץ 1939. מופלא כי שתי דקות מהמלון היה חוף ים יפהפה, חולות זהובים בשעות השפל, לרצועה ברוחב של עשרות מטרים. עצם תופעת הגאות והשפל הייתה גם היא נפלאה בעינינו. והזמן, כל הזמן היינו חופשיים לבלות כאוות נפשינו. בכל מקרה, שם התחלנו את החוויה האנגלית שלנו, שהפכה להיות כה משמעותית בזהותנו, על אף שבמודעות הזדהינו בכל הזדמנות אפשרית כילד פליט: רפיוג'י צ'יילד. נסיבות היותנו בגן עדן זה היו פחות משמחות.

יותר משלוש מאות ילדים נדחסנו לחדרי המלונות, ילדים וילדות עד גיל 16 שנקרעו זה עתה, לפני יומיים, ממשפחותינו וידידינו. חלקנו לא ידע בכלל איפה אנחנו נמצאים ולמה. רק מעטים הבינו אולי כמה מילים באנגלית. תוך ימים פרצו שתי מגפות בין הילדים –באחת מהן הייתי אני זה שהדביק כארבעים ילדים בחצבת – ודבר זה החמיר עוד יותר את המצב הסוציאלי הקשה. צוות מסור של מחנכים, עובדים סוציאליים ואחיות – יהודים ולא יהודים –התמודדו עם כל המהומה העצובה הזאת.

בתחילת אוגוסט כשגברה בהלת המלחמה ואולי אפילו פלישה גרמנית לאזור זה, הוחלט לפנות את כולנו משם. לא כדי להציל אותנו אלא משום שאנחנו הרי "גרמנים" ומי יודע איזה חורשי רעות הושתלו בינינו.

וכך לא פגשנו אז, ילד את רעהו ולא הכרנו, אלא כעבור שנים רבות

טומי

הדו"ח המצורף התגלגל מגדרה (ג'רי קלמן) לווישינגטון (נתן אפשטיין) ומשם חזר הביתה לאחר 36 שנים.
מעניין לראות איך התנהלו העניינים אז, מי היה שותף לדיונים וההחלטות שהתקבלו.
נראה שהתרבות העסקית הבריטית מושרשת בנו חזק.

שימו לב לניסוח ההחלטה ותחליטו האם ומה השתנה היום?

שבת שלום
רפי

דו"ח משיבת המזכירות - 27.6.1976

נוכחים: זמי, ראובן ג', אביבה ג', נטע.
מוזמנים: אלק, גרשון ש', רימונד ס', ג'רי ק'.

הנדון: סידור של ג'רי ק' ביום א' לעבוד בשטיפת כלים לשבוע.

אחרי הסברים מאת אלק, זמי ורימונד, התקיים דיון בו הוחלט:
הערעור של גרשון (סדרן העבודה) החקבל במזכירות. יש למצוא פתרון מידי לענף החולה מצד אחד ולשטיפת הכלים.

הוחלט: שמרכז המשק ישב למחרת הבקר עם מרכז העבודה וסדרן העבודה.

על יריד הרהיטים המשופצים

הבאתי את פרי עמלי, יומיים לפני חג הביכורים. אבל התוצאות היו בהחלט משביעות רצון והראו שיש מקום, לשיפוץ וחדוש פריטי רהוט שנזנחו ונזרקו על ידי בעליהם. התברר לי גם שיש לחברים בקשות לפריטים מסוימים. ואני מבקש להודיע בזאת, שביכולתי למלא את חלק מרצונותיכם עם פריטי או חלקי רהוט שבידיי ואשמח לעשות את זה.

והרי אתם מוזמנים להזמין באופן אישי, כבקשתכם.

טומי

דברים יפים

מי שיקשיב לקולות בקיבוץ בימים האחרונים באזור שכונת וותיקים, ישמע קריאת עורב ואחריה קריאת עורבה ואחריה מין קירקור צעיר באותו צליל וקצב, כמו העורבים, אבל בקול המזכיר גוזל בז. זהו גוזל קוקיה שבקע מביצה' שהונחה בקן העורבים לפני כחודש ועכשיו אבא ואמא, מלמדים אותו לעוף והעורבים ממש מרוצים מהגוזל היפה וארוך הזנב, שיצא להם. ככה הם עפים מעץ לעץ וכל פעם קוראים לגוזל לבוא אליהם.

ענין אחר לגמרי שרציתי לשתף את כולם הוא שנתקלתי במסעדה ממש ממש טובה.

אשמח למסור פרטים נוספים למעוניינים.

אודי אגם

שֵׁי ת ה נ ו ע ר

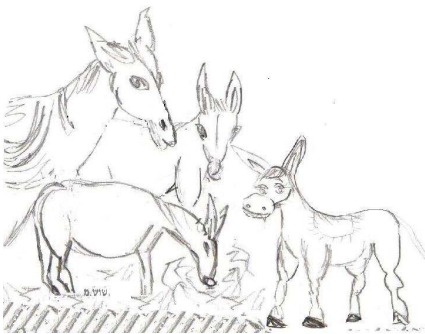

שירת הנוער, שיר עתידנו
שיר התחדשות, בנין ועליה

סיפור הפרברים

השכילה בעבר לזעוק הבשורה
בנסותה לנבא את האמת המרה
"מצפון תיפתח הרעה!"
והנה דווקא מהדרום הרחוק
נחת עלינו משבר עמוק.
יום אחד תמונה ועדת חקירה לתת הסבר
מדוע ולמה לא נבנתה שם גדר
מי אחראי לאוזלת היד
שהגבול בדרום פרוץ מכול עבר וצד.
מי במקום לעצור ולחשוב
שלא יכול לצאת מזה משהו טוב...
באיזה משרד ממוזג ישב "נער אוצר" יהיר וזחוח
שחשב שיצליח לשלוט בכיוון ועוצמת הרוח?
ובמקום על הגבול, דווקא על השקל לשמור במקום בטוח...
כמו בנושא הטפלת המים רק כשהכנרת עמדה חרבה
השתנתה המדיניות רק לאחר שהסוסים ברחו מהאורווה..
כמו גם שרק נוכח עמוד האש והעשן המסתלסל
הבינו שבגלל אותה מדיניות עצמה גם עלה באש הכרמל

כשזעקו פרנסי אילת ויתר ערי הדרום שמסביב
באוזניהם הערלות של המחליטים ממדינת תל אביב
"הצילו אותנו מהנחשול הגדול
שכמו מכת ארבה עלולה להחריב את הכול"
לעגו להם הפוסט/אנטי ציונים מבשרי מדינת "כול אזרחיה"
שבשם ההומניות הופכים את ישראל למדינת כול אפריקה...
כך שבמקום עולה חדש, תייר או אפילו צליין העולה לרגל
עשרות אלפי סודנים נושאים ציונה נס ודגל...
במקום להתבונן קדימה ולתכנן לטווח ארוך
שוב הגיחה למולינו תרבות ה"סמוד"
ואנו מתעוררים רק לאחר שאנו עמוק ב"ברוך"
רק שהפעם זה לא מחזמר כמו "סיפור הפרברים"
פה כבר החלה מלחמת רחוב מכוערת נגד המהגרים
מי בשם אידאולוגיה או מי סתם בגלל שנאת זרים...
עכשיו את הגל העכור אין מי שיעצור
לא פוליטקאים אפילו לא טורו של חמור...

Sub Kuch Milega – everything

פרק שלישי – בין תרמית למציאות

מדריך לכבישי הודו

1. מתי צופרים:

- א. בכל עיקול שמאלה.
- ב. כשישנם הולכי רגל עם הגב אל הרכב המתקרב.
- ג. אותו דבר עם בעלי חיים אבל בכל הכיוונים.
- ד. כל כלי רכב או אופניים שבאים מהכיוון הנגדי.
- ה. לפני עקיפה.
- * במידה ואחד מהסעיפים הנ"ל לא מתקיים במשך 60 שניות.
2. על הדלת האחורית של כל משאית רשום blow horn please. סיפור מעניין לפעם אחרת.
3. איתות לפני פניה ימינה או שמאלה – אין.
4. יש לאותת ימינה כדי לסמן לרכב מאחור שניתן לעקוף.
5. למרות שיש הנחיה – At night use dipper lights only ההודים משתמשים באור גבוה בלבד.
6. זכות קדימה לרכב הגדול בכל מצב – כמו אצלנו.

השמש החומה נעלמה בין ענני הזיהום התמידי שאופף את הודו. הרכבת ממשיכה לחלוף על אין סוף חלקות חיטה שבכל אחת מהן מספר נשים הקוצרות במגלים קצרים את גבעולי החיטה הבהירים. לגברים מספר משימות ומכאן שהם משתייכים ברוב אחריות לקבוצות עבודה. הראשונה ונראה שהיא ההנהלה, יושבת סביב מדורה בעלת עמוד עשן מתמר ולוגמים תה מקומקום מפויח. השנייה מכינה את תנורי השריפה במבנה בעל ארובה גבוהה (לדור שני לשואה ישר עולות התמונות מהרכבות בפולין והארובות העשנות)

המשמשות לשריפת הלבנים שקבוצות הנערים הכינו מבעוד מועד מחלקות אדמת החמר האדומה. ואז מתגלה הקבוצה השלישית ברוב הדרה. על קבוצה זאת מוטלת המשימה לשמור על פסי הרכבת. חבריה פזורים לאורך המסילה, חצאית ה"לונגי" פתוחה לרווחה ותוך כדי ספירת הקרונות החולפים, וכשבידם השנייה כד מתכת מלא במי באר, בכריעה מקצועית ומאוזנת הם משלימים את החרבון היומי.

שלט צהוב בתחילת הרציף לתחנה מבישר שהגענו לעיר המחוז "אליגר" ומכאן שחצינו את הגבול ממדינת הרייאנה ל "UP", אוטר פראדש. חישוב מהיר מבהיר לי שנשארו רק 650 ק"מ עד ורנאסי והכרטיסן בשלו. למה הוא כזה מלחיץ? מתי כבר נסיים עם הסיוט הזה? נראה שמערכת המשפט והצדק ההודית כאחותה (זאת שנולדה מהסיפור של "הודו ועד כוש") סובלת משאריות השלטון הבריטי שנשש את הקולוניה קרועה ומבולבלת ב 15 לאוגוסט, 1947.

לקורא הממוצע שגדל על התרבות המערבית זה בטח מתיש, מה השורה התחתונה הוא שואל? למה הסיפור הזה לא נגמר ואין אור בקצה המנהרה? זאת אולי תכלית ההבדל בין תרבות המערב ה"נאורה" וההינדית במזרח. בהתנהלות ההודית אין מטרות תחומות, אין

התחלה ולא סוף לכל פרק. הכל מתמשך מאז ולעולמים מחד, ומתמקד בפרטים שגם הם בנויים מפרטים (תורת הפרקטלים), והכל מרכיבים את השלם מאידך. אך הסירו דאגה מליבכם, כי לסיפור שלנו יש סוף והוא קרב, לא לפני שאחלוק איתכם את המעבר הסופי לתוך עולם החושך של הרכבת ההודית.

צעדת רוכלי הרכבת יוצאת לדרך לאורכה של רכבת בעמק הגנגס (תמיר, בחישוב גס כ 550 מ' כולל הקטר). מוביל את התהלוכה הוא ידידנו מוכר הצ'אי, ואחריו צמוד ועקשן לא פחות בן דודו עם הקפה. אחריהם מגיעה אישה בלבוש המסגיר את העובדה שהיא בכלל מסיפור אחר. על ראשה מונח סל גויאבות ננסיות ובידה הפנויה משקל זהה לזה של הזקנה מהתבלינים בכניסה לשוק בחצור. במרחק מה ממנה, מופיע נער צעיר ונמרץ עם סלסלת קלמנטינות. המבחר גדל כשמופיע מוכר הקטניות. הקונים בוחנים את הקטניות השונות בתיבות השקופות, שואלים מספר שאלות עד שלבסוף אחד מהם מכניס הזמנה. הקונה הנועז מקבל את מנת הקטניות מעורבבות בממרח חריף, בנייר עיתון מוכתם ומלא בקטעי מידע חדשים בהינדית. רוכלת בסארי מטונף מציעה סיגריות בקופסה או יחידים, הגפרור על חשבון הבית. זוג נשים, אחת עם תוף והשנייה גזברית, אוספות "דמי שתיקה" מהנוסעים והתוף עובר לקרון הבא.

הפסקה ממושכת של 2 דקות היא כנראה השקט שלפני הסערה. השיא עוד לפנינו. אישה תמירה (אין קשר לתמיר) ומאופרת בקפידה נכנסת לקרון ובין אצבעות ידיה שטרות רבים. כמו בשיר של שלום חנוך "זאת לא גברת זה אדון" מתברר שזהו Ladyboy שסוחט מהנוסעים דמי הטרדה. בעד סכום סמלי של 20 רופי היא לא שולפת את אבר מינה הגברי או מטרידה את הנוסע המופתע.

תוך כדי ההמולה החוגגת בקרון, מצליח עובד שרותי ההסעדה של הרכבת לעבור בין התאים ולרשום הזמנות לארוחת ערב חמה מקרון המסעדה. משפחות רבות כבר שולפות אורז, דאל ובצל שהכינו מראש, ועוד לפני שהספקת להפנים או להחליט לגבי התפריט שלך, נכנס זוג עם צידנית אדומה וגדולה כבמעבר הקרון ומוכר גלידות. המשתה הלילי נמשך לתוך הלילה. תהלוכת רוכלי המזון מתדלדלת, אך מוכרי התה והקפה, אונם עדיין בידם, ויעברו עוד שעות ספורות של הטרדת נוסעים מותשים. השעה כבר 22:40 ועתה יצאנו מהתחנה בה ניתן להחליף לרכבת אגרה (טאג' מהאל). אני מתחיל לוותר על סיפוק הסקרנות בנושא הכרטיסן, שקד עולה למיטה העליונה. אני מבצע נוהל אבטחת תיקים ע"י נעילתם בשרשרת ומנעול מתחת למיטה התחתונה. אני מחפש תנוחה נוחה על מיטתי שחלקיה אינם נפגשים באותו גובה. מבעד לשאון המתמיד של גלגלי הקרון במפגש עם המסילה העייפה, אני שומע המולה ליד דלת הקרון. נוסע לא מסומן שהתנחל על פיסת קרטון מקיים דיון \ וויכוח עקר עם נו לא תאמינו עם הכרטיסן. **יש!!!** איזו התרגשות, העייפות שהשתלטה עלי נעלמה כלא הייתה ואני מוכן למערכה האחרונה. הכרטיסן עוזב את הנוסע האומלל לנפשו ונכנס למתחם התאים שלנו, כן שלנו.

הכרטיסן כנראה חש את המתח שהצטבר בי במשך 4 שעות הנסיעה ברכבת, ואולי ביממה שחלפה בנסיעות מכפר הנשיא ועד דלהי. ואולי, באמת אולי 24 השנים שחלו מאז הבטתי אל הארץ המובטחת מהעיר המדברית בצד הסיני, טורפן ואליה לא הגעתי. הכרטיסן מתיישב על קצה מיטתי. תוך כדי שהוא מעלעל ברשימת הנוסעים, ההיסטוריה ההודית חוזרת וחולפת מול עיני בסדר כרונולוגי (רשימת הכובשים בתחתית הסיפור).
Tickets Please קוטע הכרטיסן את מסע הכיבוש של התת-יבשת. אני מעביר לו את הכרטיסים כשחיוך ניצחון מתפשט על פני. אנחנו בסדר, אותנו הוא לא יתפוס. הוא מסמן

אותנו ברשימה ומחזיר לי את הכרטיסים. והנה מגיע רגע האמת, הוא יטפל בקבוצת הנוסעים ממול שבגללם נערמה בי מצוקה וחרדה מאז יצאה הרכבת את התחנה בדלהי. הסבא מהפרק הראשון, זה שהיה מחובר לאזניות שבסופו של דבר מחברות להודו? אז אותו סבא צעיר עטוף בחליפה הודית בצבע זעפרון בישיבה מזרחית, מגיש לכרטיסן זה שקובע גורלות את הכרטיסים לששת המיטות שיביאו את המשפחה לחוף מבטחים בגנגס של ורנסי. הכרטיסן סופר את הכרטיסים, הופך את הסדר שלהם כך שיתאימו למיטות (75 – 70) ומתחיל לסמן ברשימת הנוסעים. הנה, עכשיו הוא יגלה את האמת, עכשיו הוא יחשוף את התרמית הגדולה שבתא הראשון של קרון S7. תוך כדי סימון הכרטיסים ברשימת הנוסעים, מתחיל דיאלוג מתנגן של שאלות ותשובות בין הכרטיסן לסבא בחליפת הזעפרן. אני מתמוגג ומחכה לפיצוץ הגדול. עוד כמה חילופי והכרטיסן קם, עומד זקוף ומתכונן למסור את גזר הדין לנאשמים הישובים ב"תא הנאשמים". גם אני יישוב זקוף ומתחיל לדמיין מה עושה המשפחה לאחר גזר הדין. בעודי מפליג בדמיוני על עונשים, סילוקים ופינוי המתנחלים הבלתי חוקיים, הסב מחייך לכרטיסן והוא משיב לו משפט נימוסין, אוסף את רשימותיו, מיישר את חליפתו ועובר לתא הבא.....

ברוכים הבאים להודו - Sub Kuch Milega – everything's possible

הכל אפשרי

כולם רוצים את הודו – היסטורית הפולשים

שבטים אריים פולשים לפונג'ב	1500 BC
אלכסנדר מוקדון	327 BC
מילינדב היווני	140 BC
ממלכת קושאנה של עמים ממרכז אסיה	90 BC
שבטים ערביים של כליפת אומייה	712
פלישת המוסלמים	1000
מרקו פולו (מהדרום)	1288
טימור לנג המונגולי	1398
ואסקו דה גמה (קראלה)	1498
באבר המוגולי (זאת לא טעות במקום מונגולי)	1504
הבריטים The empire of the never setting sun	1620

רפי פרנק

הפינה הויזואלית

אחת היצירות של **נתן ג'קסון** במרכז קטשיקאן
"Thundering wings"

נתן ודוריקה ג'קסון
המארחים שלנו באלסקה!!

דוד אלמן

שבת שלום

ברגע האחרון !!

תמונות שהגיעו ברגע האחרון מראות כאן את חג השבועות בקיבוץ
אני מתחיל להבין את חשיבות "דיגי דברי" בחוץ - תודה "נויתה ברק"

Village Voices 01.06.12

Kfar-Hanassi-Israeli Style

Vol 2 - #22

Village News: Chag Shavuot has passed and was very successful. This is the holiday offering the 'first fruits' (of which the baby market was most productive with 27 children born here and abroad). We congregated in the children's farm for games, coffee and cake - and had a lovely evening seeing different generations of KH members with children and grandchildren.

As with most Shavuot evenings, the clincher was the dance of the new babies (with a parent) which was one of the opening numbers and then the audience called for it to be performed again at the end of the ceremony. Nurit Oren prepared the slides of the entire population of new babies (here and outside) - which is now running into the 4th generation as great-grandchildren are born into the families of the original founders. Of the entire number, 7 were born here on KH. Who knows...perhaps this bodes well for the future of education here?

The young girls of the lower grade school (grades 1-3) danced under the direction of Yifat Weissbecker. Baruch gave the opening speech and then the 'first fruits' (nothing like the sheaves of wheat from the old times...) were brought up...including two brand new kids from the children's farm. The dance of the new chicken houses was organized by Osnat Artzi, performed by the men, and was a huge success. The chicks were handled with the greatest of care.

On the lawn surrounding the stage there were various stations organized with activities to keep the families active. There was one for making midnight pizza, Dudu Palma lead a study group to greater understanding of the holiday, it's origins and meaning and Yohai Wolfen taught Su-Juk. There are way to many people who dealt with organization and logistics to thank them individually, so a collective vote of thanks from all of us who were there.

The pool opened it's (new) gates this past Friday JIT for the holiday. The water is freezing cold and on Sunday there were activities organized by Talia & Ran

Even-Danan - our intrepid swimmers. There were races (heats) between various groups: swimming, diving, searching for the hidden prize - watched by a large audience.

There's still quite a lot of junk around the perimeter of the pool that has to be carted away and a leak which no one is quite certain of its source. After all the money we put into it there should be a guarantee that the source will be found and repaired - and not at our expense!

The good news is that all sorts of junk that was removed from the old pool and lay by the side of the road for a year, has been carted away (by Gadi Amit). Hope our administrator (Uri Shuval) can find the person(s) and time available to cart away the rest of the building materials that are laying about.

Last Friday a large group of people headed for the mifgash and Max Mader's 80th birthday party! We heard a lot of entertaining stories of his life and work and left us all feeling good. As they say in ...Yiddish/Hebrew? "Till 120...!"

Tommy Amit's story about Max was first (as they were both on the same Kinder Transport). Tommy didn't actually 'tell' the story because he was busy selling refurbished furniture under the dining hall at the time...

The 3rd round of the Pre-Army group is drawing to a close. So this week's interview is with Adi Cohen, a member of the group (see below).

Interview with Adi Cohen of the Pre-Army Group

Adi is a pleasant person who draws attention quite easily. When we began talking she said she was from Jerusalem and lived in the Ramot area, which she claims is getting more and more orthodox and her family is getting ready to seek another abode. It took a while to organize a free $\frac{1}{2}$ hour for the interview so we could sit and talk. Could be she missed dinner just to sit through the interview, but she politely refused my offers to make her something to eat.

Q: How did you get into the group?

A: At the end of the 12th grade, after the trip to Poland, I began asking myself questions about who I was and what happens in our country. One of my teachers mentioned the pre-army group in class and then came to talk to me about it and said it sounded to her as though this might be good for me. That was about March of last year when the lists were already closed. I was still considering doing a years service but began to check out 6-7 options from Hatzeva (Negev) to the far north. In the end I came here but was told there was no room and everything was closed. But, then there was an opening and I chose to come here.

Q: How do you feel being so far from home?

A: I'm not really spoiled but it was daunting at the beginning just for the imple lack of privacy. The first field trip was with people who I had never met before and discovered that you have to be flexible with others. I even thought of leaving the group and going home.

Q: What helped you overcome this crisis?

A: Simple self control, and the staff didn't let me off so easily. But basically the people around me gave me the support I needed.

Q: What were the most important things for you?

A: 1) The intense Jerusalem studies. Despite being from Jerusalem and learned many things I didn't know before then. Also, the group was together, under stress, and I learned that I had power I never suspected.

2) Volunteerism. I learned that you can get a lot more by giving and I volunteer at 'Vered HaGalil' taking care of horse and helping the special needs people from 'Yachad' . I also tutor 1st grade children from Hatzor and sit on the community committee. Secular Israel is not being on volunteerism, so that was good for me.

3) We also get a lot of leeway to foster individual entrepreneurship. We get to express ourselves and 'do our own thing'. Such as: "Build a stage. Now get up

there and tell us what you want." For instance: a few of us girls have joined up to present a seminar on education. We think quite a few problems would be solved worldwide in education was attended too like it should be. We were given two days (in the pre-army group that's a lot of time). We put together a program according to what we wanted - both the power and the responsibility rested with us.

Q: What will you tell others about KH?

A: We fell in love with this place. This is a great community. I'm from the city and was totally unused to having people say hi to me as they passed me on the paths and ask how everything was going. I also feel that most of the people here actually take an interest in what goes on with us. This community spirit is sorely missing outside KH. KH is a very special place and I now feel connected to the place. We also get thanked for everything that we do. I also love the organized Kabbalot Shabbat, to sing along with everyone. Yup...I fell in love with KH!

Q: Will you come and visit?

A: Of course I will.

Q: The Pre-Army group also costs quite a bit?

A: Yes and no. We pay 900 NIS a month for everything but we also get things you wouldn't get anywhere else. When you think on it, including all living expences, the price isn't that steep.

Q: What will you be doing next year?

A: Next year I will be studying 2nd year Judaism at Kfar Adumim. They have a preparatory group that spends $\frac{1}{2}$ year on personal studies and another $\frac{1}{2}$ a year on group studies. I want to study Judaism and find out where I stand on it. I think that being drafted after that will be far more meaningful.

Q: Is there anything you would like to see improved for the next group?

A: Yes, I think the connection with the kibbutz should be made stronger. We need to have more lectures by people from the kibbutz. Yohai's lecture was

Max is 80 - Shared Memories

By Tommy Amit

I could have known you 73 years ago, but didn't. How did this happen or rather, how didn't it happen?

A small vacation village on the north shore of southern Kent in England, free of her usual Jewish visitors during the months preceding the start of the WW II. That was the reason that the Jewish innkeepers decided to let their empty facilities to the young refugees arriving on the German 'Kinder Transport'. That was how you and I ended up in the same wonderful place during the summer of 1939. It was wonderful because two minutes walk from the hotel was a most marvelous beach, with wonderful yellow sand. When the tide ebbed out the beach reached tens of meters back to the walkway. The idea that there was ebb and tide was also wonderful for us and we were more or less free to roam as we pleased. We started our English experience there and it played a large role in shaping us, even though we were always referred to as 'those refugee children'

More than 300 children sheltered in the hotel rooms: boys and girls; babies to age 16; recently torn from their own families and friends just a day or two before. Some had no idea where on earth we were or why. There were precious few who knew a few words in English. Within a few days two epidemics broke out. I was responsible for one: infecting about 40 others with measles. This made our social standing very low indeed. A dedicated team of educators, social workers and nurses - Jews and non-Jews - coped with the deplorable situation.

At the beginning of August, when war was inevitable and fear of a German invasion palpable, it was decided to evacuate us from the shoreline. Not to save us, but because we were 'German' and who knew what information we could pass on to the enemy?

And so it was we traveled on and did not meet then, or for several intervening years. But meet we did after many more years.

Congratulations on your 80th Birthday!

Tommy Amit